

Θεϊκή πρόκληση (Ιωβ, 38-39)

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ*

Mεγάλη Πέμπτη πρωί στο αναλόγιο. Ακολουθίατου Εσπερινού. Όπως κάθε χρόνο, αναγιγνώσκω «Ιώβ το Ανάγνωσμα». Ο Θεός προκαλεί τον Ιώβ. Εφέτος όμως μου μίλησε διαφορετικά. Αναμίχθηκαν οι συμπαντικές χορδές του Κυρίου «διά λαίλαπος και νεφών» με την υπερβατικότητα του λόγου της Μοίρας Λαχέσεως στην Πολιτεία του Πλάτωνα (617c-e). Ή τουλάχιστον έτσι νόμισα. Στο σπίτι μετά καταπιάστηκα με την καταγραφή της πρόκλησης σε ρυθμική απόδοση, όπως θεωρώ ότι θα έβγαινε μέσα από μια νεοελληνική γλωσσική οδοιπορία:

Ποιος είσαι εσύ που μέσα του κρύβει το θέλημά μου
κι εμέ νομίζει πως γελά;
Στάσου σαν άντρας κι άκουσε, να μ' απαντήσεις θέλω.
Τη γη σαν εθεμέλιωνα, πού να βρισκόσουν πες μου,
αν ξέρεις να μιλάς σωστά.
Τους νόμους της ποιος έβαλε ή ποιος της πήρε μέτρα;
Τα πόδια της πού στέκονται,
Περίλαμπρο πετράδι ποιος να την καλοστόλισε;
- Με το που γίναν' τ' άστρα, οι άγγελοί μου δυνατά
με μια φωνή δοξάσαν -.
Τη θάλασσα την έκλεισα, όταν στριφογυρνούσε
απ' την κοιλιά της μάνας της ορμητικά, με φράχτες.
Με σύννεφα την έντυσα, την τύλιξα στο σκότος,
Την έβαλα σε σύνορα, με μάνταλα και πόρτες,
της είπα: φτάνει μέχρι εδώ και μη διαβείς πιο πέρα,
αλλιώς το κύμα μέσα σου θα σπάσει σε κομμάτια.
Αλήθεια, την αυγή ποτέ μπορείς να την προστάξεις,
Η ανατολή τα έσχατα μπορεί της γης να πιάσει,
να διώξει από πάνω της τους ασεβείς;
Η μήπως παίρνοντας πιλό του 'δωσες τη ζωντάνια
πάνω στη γη και τη μιλιά;
Πήρες το φως των ασεβών, το σάκισες τους δεσπότες;
Έφτασες στην πηγή της θάλασσας,
περπάτησες στα χνάρια της αβύσσου;
Ανοίγουν απ' το φόβο τους οι πύλες του θανάτου,
και στη θωριά σου σκιάζονται οι φύλακες του Άδη;
Ξέρεις το πλάτος ποιο της γης, για πες μου,
πόσο να 'vai;
Πού να 'χει σπίτι του το φως, σκότους ποιος να 'vai
τόπος;
Στα σύνορά τους να με πας, τους δρόμους τους κατέχεις;
- Να καλοξέρεις άραγε, να 'σουν πλασμένος τότε,
με τα πολλά τα χρόνια σου! -
Στις αποθήκες ήλθες του χιονιού, του χαλαζιού της είδες
που 'vai φοβέρα στους εχθρούς στη μάχη του πολέμου;
Κι η πάχνη, από πού να ξεκινά ή ο νότος πού ν' απλώνει;
Ποιος έπλασε τον καταρράκτη της βροχής,
του κεραυνού το δρόμο
στη δίχως άντρες έρημο να βρέχει γη,
χωρίς σ' αυτήν ανθρώπους
να τη χορτάσει απάτητη μηδέ κατοικημένη
για να βλαστήσει πράσινο;
Ποιος ο πατέρας της βροχής
κι ο γεννητής της δροσερής σταγόνας;
Ποιας μάνας να 'vai ο κρύσταλλος,
ποιος γέννησε στον ουρανό την πάχνη
που πέφτει σαν τρεχούμενο νερό;
Τον ασεβή στο πρόσωπο ποιος να τον χαστουκίζει;
Της Πούλιας νιώθεις το δεσμό
και της χορδές του Ωρίωνα ανοίγεις;
Μπορείς της εποχές στην ώρα τους να της καλοκουρδίσεις
και με τη χαίτη του Έσπερου τους δρόμους να τους δείξεις;
Ξέρεις τους νόμους του ουρανού
κι όσα μες στην αγκάλη του συνταιριαστά προβαίνουν;
Με τη φωνή το σύννεφο μπορείς να διατάξεις,
να σε υπακούσουν τρέμοντας οι δυνατοί κρουνοί του;
Θα ξαποστείλεις κεραυνούς να 'ρθουν εκεί που πρέπει,
να σε ρωτήσουν για το πού;
Ποιος στη γυναίκα σου έμαθε την τέχνη να υφαίνει
και ποιος στη γνώση να κεντά;
Ποιος είναι αυτός όπου μετρά με γνώση τη νεφέλη
και ποιος στη γη τον ουρανό να γονατίζει ξέρει,
χάμω σαν σκόνη που σκορπά, πέτρα καλοβαλμένη;
Διακαινήσιμος Εβδομάδα 2014. Χριστός Ανέστη!

*Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου είναι διευθυντής του 5ου Γενικού Λυκείου.